

Проаналізувавши підручники, ми прийшли до висновку, що в 10 класі твори набувають більш конкретної і складної тематики і їх оцінка залежить уже не тільки від художественного наповнення при виконанні завдання, але і від встановлених правил і рамок стилістики того або іншого спеціалізованого тексту.

Таким чином, твори грають важливу роль при розвитку всіх видів мовної діяльності. Саме в творі мовна теорія з'єднується з мовною практикою.

Список використаної літератури:

1. Баландина Н.Ф., Дегтярева К.В., Лебеденко С.А. Русский язык: 5 кл.: Учеб. для общеобразовательных учеб. заведений с укр. яз. обучения. – К.: Мастер-класс, 2007. – 304 с.
2. Формановская Н.И. Речевой этикет и культура общения. – М.: Высшая школа, 1989.
3. Львов М.Р. Словарь-справочник по методике русского языка. – М.: Просвещение, 1988. – 240 с.
4. Морозова Н.П. Учимся писать сочинение: Книга для уч-ся 10 кл. средней школы. – М., 1987.
5. Система обучения сочинениям в 4-8 классах /Под ред. Т.А. Ладыженской. – 3-е изд., перераб. – М.: Просвещение, 1978.

Науковий керівник: канд. пед. наук, доцент М. П. Василенко

ХАРАКТЕРИСТИКА КЛАСИЧНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

А. Ю. Сивогорла

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

Вивчення іноземних мов, досконале володіння ними у час високих технологій стало важливою складовою успіху сучасної людини та необхідним чинником самостійного розвитку.

Існують класичні та альтернативні методи навчання іноземної мови. До класичних методів відносять граматико-перекладний, текстуально-перекладний, прямий, аудіовізуальний та аудіолінгвальний методи.

Граматико-перекладний метод. Ціллю навчання іноземних мов, на думку представників граматико-перекладного методу є розвиток логічного мислення через оволодіння граматичних структури мови. Таку ідею досить чітко висловив відомий лінгвіст В. Гумбольдт [1, 288].

В основу навчання мов була покладена письмова мова, адже розмовна розглядалася як відхилення від норми. Основним об'єктом навчання була граматики, до того ж на її основі будувався весь курс, підбір текстів, лексики [2, 101].

Текстуально-перекладний метод. Представників цього напряму об'єднувала точка зору на освітнє значення іноземних мов, яке вони вбачали в загальному розумовому розвитку учнів, який досягався шляхом читання класичних художніх творів. Тому навчання було зосереджене не на граматичній системі мови, а на тексті [3, 293]

Представники текстуально-перекладного методу, виходячи з тексту, не керувалися системою граматики, а користувалися лише тим, що було в тексті. Провідним процесом логічного мислення в процесі роботи з текстом був аналіз [2, 103].

Перекладні методи відзначаються суттєвими недоліками: орієнтацією на дослівний переклад, перевага форми над змістом, відсутність комунікативного аспекту у вивченні іноземної мови.

Прямий метод. Прямі методи на перший план висувають практичні цілі, і, перш за все, - навчання усного мовлення. Метою навчання за цим методом є практичне володіння іноземною мовою, під яким розуміли оволодіння усним мовленням [1, 291].

Прямий метод полягає у безпосередньому спілкуванні вчителя та учня, де вчитель відіграє роль наставника, який повинен перенести учня у світ нової мови. Як правило, вчитель - носій мови, яку вивчає учень, отже, метою цього методу відповідно є опанування учнем розмовної мови і здобуття вміння вільно спілкування в будь-якій ситуації, та за будь-яких обставин.

До недоліків прямого методу можна віднести відсутність акценту на граматичних структурах іноземної мови та безпідставність повного виключення рідної мови з процесу навчання [3, 318].

Аудіолінгвальний метод. Представники цього методу розглядають мову як систему знаків, які використовуються в процесі усного мовлення. Незалежно від кінцевої мети початок навчання повинен бути присвячений розвитку усного мовлення. До читання слід переходити після того, коли учень оволодіє мовою в усній формі [2, 121].

Аудіолінгвальний метод має декілька недоліків, головними з яких є розрив між навчанням усного мовлення і читання, недостатня увага до навчання лексики, перебільшення ролі механічного тренування, відмова від вправ на перекладі з однієї мови на іншу [1, 303].

Аудіовізуальний метод. Сама назва методу відбиває покладені в його основу принципи. Він зветься аудіовізуальним, оскільки весь новий матеріал сприймається учнем протягом тривалого часу лише на слух, а його значення розкривається за допомогою зорової невербальної наочності — діапозитивів, діафільмів, кінофільмів. Теми діафільмів чи кінофільмів являють собою закінчені скетчі, вони відтворюють окремі ситуації, в яких персонажі ведуть конкретну тематичну бесіду [3, 341].

Вразливим місцем аудіовізуального методу є перебільшення ролі механічного тренування, виключення з навчального процесу рідної мови, що призводить до виникнення труднощів у процесі розкриття значень певних мовних явищ [1, 300].

Отже, кожен метод має певні переваги та недоліки, тому на нашу думку цілком неправильно спрямовувати навчання лише на один аспект мови: граматику чи лексику, усну або письмову мову. Для ефективного навчання іноземної мови необхідне застосування одразу декількох методів.

Список використаної літератури:

1. Методика викладання іноземних мов : підруч. для студ. вищ. закл. освіти / С. Ю. Ніколаєва (кер. авт. кол) , О. Б. Білич, Н.О. Бражник [та ін.] ; ред. К. І. Онищенко. — 2-ге вид., випр. і переробл. — К. : Ленвіт, 2002. — 328 с.
2. Основи сучасної методики викладання іноземних мов : навч. посіб. для студ. Вищ. Навч. закл / С. Ю. Ніколаєва ; ред. К. І. Онищенко . — К. : Ленвіт , 2008. — 285 с.
3. Сучасні технології навчання іноземних мов і культур у загальноосвітніх і вищих навчальних закладах: колективна монографія/ під загальн. ред. С.Ю. Ніколаєвої. – К. : Ленвіт, 2015. – 444 с.

Науковий керівник: канд. пед. наук, доцент О. І. Титаренко